

11377

Feldmann-saken

Av høyesterettsadvokat

Kaare Weider

9. 9. 47

I et innlegg i Dagbladet forleden dag kommer hr. lastebileier Reidar Larsen med uttalelser som må gi leserne den forståelse at flyktningfø-
ren Karsten Løvestad var beruset da han skjøt grensepolitikonstabel Hvam 22/10. 1942.

Av hensyn til Karsten Løvestads minne, (han døde som kjent på Trandum), synes jeg — som en av forsvarene i Feldmann-saken — at det er nødvendig å komme med en beriktigelse her. Den fremstilling hr. Larsen har gitt, stemmer nemlig slett ikke med de opplysninger som foreligger i Feldmann-saken. Av de ca. 20 jødiske flyktninger som var på toget ved anledningen, er i dag bare 1 i live. Denne, en kvinne, har som vitne forklart for politiet at det fulgte 2 flyktningførere med toget. Om den ene sier hun at han ble skjenket brennevin av flyktningene og ble beruset. Om Karsten Løvestad derimot uttaler hun at «det var en meget rolig og sympatisk mann. Vitnet har absolutt intet å utsette på ham».

Karsten var den gang ettersøkt av tyskerne, idet han var rømt fra tysk fangenskap noen måneder før. En må etter det som foreligger opplyst gå ut fra at han oppholdt seg på toget et annet sted enn den andre flyktningfø-
reren, og at han var sammen med bare to av flyktningene, nemlig jøde-
ne Schermann og Herman Feldmann, (ekteparet Feldmanns pleiesønn). Avise-
sene fra den gang gjengir episoden slik:

«Politikonstabel Hvam var på toget sammen med en kjenning fra Halden. Han ba de tre karene om å få se deres grenseboerbevis og forsto snart at ikke alt var som det skulle være med de tre. Han ba derfor sin ledsager varsle konduktøren om å ringe Halden politi fra Døle stasjon. Kameraten gikk avsted for å ordne dette. Straks han hadde forlatt vognen hørte han et smell. Da han kom tilbake, fant han Hvam liggende død. De tre var forsvunnet».

Det fremkom under hovedforhandlingen i Sarpsborg vitneuttalelser om at Karsten Løvestad var en meget nøktern mann med hensyn til alkohol.

Dagbladet 27.8.1947

Ekteparet Feld-

mann ble slått

ihjel så human

som mulig, 6

sier Håkon Løvestad

Som brukte kølla da
Pedersen ga tegn til aksjon

Feldmanns gullur pantsatt i
Sverige for 100 kroner

Fra vår utsøndte medarbeider

SARPSBORG.

— Stillingen var uholdbar. Vi måtte ta livet av ekteparet Feldmann, sa også Håkon Løvestad i sin forklaring. Begge var hysteriske, trette og gråt til stadighet. Ved Skrikerudtjernet tok vi hver vår. Det hele foregikk mest mulig human. Vi gjorde dem ikke kjent med hva som skulle skje.

Lagmannen: Det skulle bare mangle. Da ville det jo ha minnet om en illegal standrett.

— Ga Pedersen tegn til aksjon?
— Han blunket eller nikket med hodet, og da hadde jeg ikke annet å gjøre enn å bruke køllen som jeg hadde fått utlevert like før. Feldmann satt på bakken, og jeg slo ham i hodet. Fru Feldmann, som Pedersen gikk løs på, sto like ved.

— Og etterpå?
— Jeg var ikke riktig meg selv etter dette, og husker ikke så nøye.
— De husker vel at det ble samlet stein som ble puttet inn under klærne deres?

— Ja, det husker jeg, og så kastet vi dem ut i vannet.

— Etter først å ha tømt lommene?
— Det ble gjort meget overfladisk.
— Tok dere ikke en del av klærne?

— Jeg tok en vinterfrakk som tilhørte Feldmann.

— Gulluret?
— Det tok jeg.
— Et dobbeltkapslet gullur. Hva gjorde De med det?

— Jeg pantsatte det for 100 kroner da jeg kom til Sverige.

— Visste dere på forhånd hva Feldmanns hadde med seg av verdier?

— Nei, men vi visste jo at de satt

alminnelig godt i det.

Lagmannen eksaminerte også de tilfalte meget inngående om hvorfor de ikke hadde fortalt om ugjerningen tidligere. Begge hevder at meningen var å fortelle det etter krigen, men så ble det ikke noe av det likevel på grunn av alle ryktene som oppsto. Begge beklager imidlertid nå at de ikke fortalte det, tross ryktene.